

Ivo Hudeček

NETUCTOVÝ PŘÍPAD & ZLOČIN V NOČNÍM EXPRESU

Inspektor
Hasengap
a finanční rada
Dolnopolský
zasahují

PLUS

Ilustroval David Bohm

Netuctový případ a Zločin v nočním expresu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivo Hudeček
Netuctový případ a Zločin v nočním expresu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

[1]

Netuctový případ

[2]

Zločin v nočním expressu

Ivo Hudeček

NE

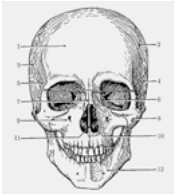

TUCTOVÝ
PŘÍPAD

PLUS

ZLOČIN

V NOČNÍM

EX PRESU

**Inspektor Hasengap
a finanční rada Dolnopolský zasahují**

Ilustroval David Böhm

[9]

Netuctový
případ

[95]

Zločin
v nočním
expresu

Mým drahým rodičům

[1]

Netuctový případ

Pan Dolnopolský si pečlivě utáhl kolem krku šálu.

Byl to povahou, postavou i obydlím typický dubňák, takový, kterého v dnešní době potkáte jen zřídka.

Vysoký přes metr devadesát, hlava kulatá, jen vlasy už ne tmavě hnědé, ale úměrně k věku zešedlé.

„To je mi čert dlužen,“ pravil pan Dolnopolský své ženě. „Snad už by se beze mě mohli v úřadě obejít.“

Paní Dolnopolská ani nezvedla oči od karet. Ne že by se soustředila na pasiáns tolik, že by nevnímala, co jí manžel sdělil. Slyšela ho velice dobře. Ještě před dvěma týdny by se na něj obořila, ať klidně zůstane doma, že stačí, aby si promluvil s vedoucím panem Wettermetterem, a nemusí už do kanceláře jednou provždy.

Minulý týden se ovšem stalo něco, co ji od jakýchkoli připomínek odradilo.

Pan Dolnopolský byl penzionovaný berní úředník. Vzhledem k tomu, že jeho práce v oddělení daňových nedoplatků byla jeho jediným koníčkem, nechtěl se s ní jen tak rozloučit.

Pod průhlednou výmluvou, že musí předat veškeré dosud neuzavřené spisy svým kolegům, nepřestal, ač penzionován, do úřadu docházet. A jak to tak bývá, pokud jste opravdu důslední, stane se z výstřelku zvyk, ze zvyku pravidlo, z pravidla tradice a z tradice zákon.

Pan Dolnopolský tedy docházel každé pondělí a středu do kanceláře, kde se věnoval čtení denního tisku, hře v dámu, a zejména pak sdělování svých hlubokých vědomostí děvčatům z podatelny.

Minulý týden se staly vlastně dvě věci. Pan Wettermetter, vedoucí oddělení pana Dolnopolského, byl povýšen

do úřadu staršího rady finanční policie, a tudíž přeložen do hlavního města. Na jeho místo nastoupil pan Houška, který putoval opačným směrem. Pro upřesnění z hlavního města, ne z úřadu staršího rady.

Pan Houška si ještě toho dne, kdy poprvé usedl do mohutného, starosvětského křesla, pozůstatku páně Wettermetterově, zavolal pana Dolnopolského a sdělil mu, že již není jeho výpomoci v takovém rozsahu zapotřebí a že bude prozatím úplně stačit, pokud bude docházet pouze v pondělí. A že o dalším fungování pana Dolnopolského si při nejbližší příležitosti pohovoří.

Takový vývoj událostí měl na pana Dolnopolského neblahý vliv.

Právě proto paní Dolnopolská nijak nezareagovala na manželovu poznámku. Teprve až když se s ní rozloučil, již v klobouku, vyzbrojený vycházkovou holí a aktovkou, odpověděla mu na pozdrav, jak se sluší a patří.

Pan Dolnopolský vyšel ze dveří a rázně vykročil do ulice. Ani ve snu by ho v tu chvíli nenapadlo, že tato cesta do kanceláře je jeho poslední a na své pracoviště nedorazí.

Měl se stát totiž jednou ze tří obětí událostí, ke kterým se právě schylovalo. Co povídám, schylovalo: událostí, které již byly v plném proudu.

Listopad toho roku byl obzvláště teplý. Proto pan Dolnopolský vůbec neuvažoval, že by si zavolal drožku, nýbrž se vydal do kanceláře pěšky.

Bylo-li by blátivo, vydal by se po dlážděném chodníku k Obchodní třídě, po ní by pokračoval až ke Ztepilému

náměstí, kde by odbočil na Soví ulici, jež by ho dovedla až k bernímu úřadu.

Protože země byla suchá jak troud, vydal se pěšinou, která ho přivede přímo na Soví ulici, a tím mu zkrátí cestu o dobrých pět minut.

Pan Dolnopolský kráčel tak rozvážně, jak to jeho věk a postavení vyžadovaly, a v myšlenkách se věnoval jednomu zapeklitému případu odpočtu daně z lihu.

Byl zřejmě poněkud roztěkaný, neboť pokud by se opravdu plně soustředil na problematiku přepočtu poměrných koeficientů, nebyl by si všiml, že stranou pěšiny trčí z listí věc dosti nepatřičná.

Lakovaný dámský střevíc.

Pan Dolnopolský prokázal mimořádnou duchapřítomnost. Aniž se zdržoval jakýmikoli zbytečnými projevy svého, v tuto chvíli drobně vykolejeného já, přidal rázně do kroku. Leckterý neuctivý pozorovatel by mohl říci, že přímo pelášil.

Na Soví ulici se tak pan Dolnopolský málem srazil se strážníkem.

Tento bodrý muž jménem Johan Müller se zprvu zdráhal podniknout kroky, které po něm pan Dolnopolský požadoval. Bránil se tím, že bota odhozená do listí nevyžaduje policejní pozornost. Teprve když ho pan Dolnopolský několikrát ujistil, že v botě, a to říká se vši vážností, je i noha, Müller povolil.

Zadržel pekařského učně, který na bicyklu rozvážel čerstvé housky, a vyslal jej nejprve za doktorem Sauerkrautem, nejbližším to lékařem, a posléze na policejní stanici v Úzké uličce pro vrchního strážmistra Kožíška.

fig.1

Pak se společně s panem Dolnopolským vydal zpět k ohlášenému nálezu.

Veškeré obavy pana Dolnopolského, kterými se cestou zpět zaobíral, se ukázaly jako neopodstatněné. Znovunalezení boty jim nedalo žádnou práci. Strážník Müller pana Dolnopolského vyzval, aby setrval na pěšině, a sám se vydal obhlédnout nález zblízka.

Bližším ohledáním seznal, že by zde kromě boty a nohy měl být i zbytek těla a snad i vcelku, což v současné situaci považoval za pozitivní zjištění. Přidřepł a shrnul listí z místa, kde předpokládal, že bude hlava nebožky.

A skutečně! Odhalil bledou tvář mladé ženy.

Ačkoliv to samozřejmě netušil, jednalo se o sedmadvacetiiletou Otýlii Szemberovou, stylistku zaměstnanou v nedalekém salonu Žofie.

Vzhledem k tomu, že nemohl pro dotyčnou udělat nic užitečného, a naopak jeho další pohyb by dozajista napáchal mnoho škody v neprospěch budoucího vyšetřování, vrátil se strážník zpět na pěšinu, aby vyčkával příchodu svého nadřízeného a lékaře.

Druhý jmenovaný dorazil jako první.

Doktor Sauerkraut byl tak kulatý, jak jen to fyziognomie dovoluje. Přes tento utěšený tvar se pohyboval velice svižně, což zřejmě pomáhalo zachraňovat životy jeho pacientů. Aniž se vůbec zastavil, pozdravil oba přítomné pány, a podobně jako před chvílí strážník Müller klekl si k tělu ženy.

Na zem položil svou naditou lékařskou brašnu a otevřel ji.

Z jejích útrob vytáhl cvikr, nasadil si jej na nos a dotázal se: „Tak co to tady máme?“

Nato se slečna Szemberová posadila.

Ke cti pana Dolnopolského je dlužno dodat, že nevykřikl, neomdlel, ba ani neupustil svou vycházkovou hůl.

Z jeho úst se pouze vydralo tlumené: „Huf!“

Stejně tak strážník Müller si víceméně zachoval důstojnost hodnou uniformy, kterou nosil. Na obličej se mu pouze objevil poněkud hloupý výraz, který se rapidně zhoršoval s tím, jak si uvědomoval, co si asi vyslechne od svého nadřízeného.

Doktor Sauerkraut nereagoval vůbec. Pouze se slečny zdvořile zeptal: „Jak se cítíte?“

Slečna Szemberová se na něj nepřítomně podívala a zamumlala: „Je tam mrtvola, tam dál...“ a znovu upadla do mdlob.

Tato věta probrala strážníka Müllera z úleku. Stále tu tedy byla naděje na objevení mrtvého těla, což by ho zřejmě zachránilo od skutečnosti, aby mu byl další půlrok krácen plat. Takže zatímco doktor Sauerkraut lovil z brašny čichací sůl a pan Dolnopolský se snažil vyrovnat se s vývojem věcí, strážník se rozvážně vydal dále po pěšině.

Urazil jen pár kroků a musel dát slečně Szemberové za pravdu.

Pod listím se rýsovala mužská postava smutně zakončená vyčuhujícími patami lakýrek. V místě, kde měl nešťastník záda, bylo žlutozlaté listí zbarveno dočervena. Krví.

Pan Dolnopolský se nyní stal svědkem velkých policejních manévrů. Postupně přijel velitel okrsku, velitel četnictva, vrchní policejní rada, vyšetřující soudce a nakonec i sám policejní ředitel.

Příjezdy a odjezdy těchto pánů a všeobecné hemžení jejich podřízených sledoval zpozvdálí a jistě byste si mysleli, že zcela bez zájmu.

Pan Dolnopolský byl ovšem přes své povolání, ačkoli on by vám sdělil, že právě díky němu, zvědavý člověk. Brzy si udělal o celé situaci obrázek. Z útržků rozhovorů, které vyslechl, zjistil, že zcela nedávno byl do města převezen jistý policista, specialista na vyšetřování hrdelních zločinů.

Ten měl nahradit nedávno penzionovaného vrchního policejního radu, který měl právě takovéto případy na starosti. Podle toho, co vyslechl, byla tato akvizice přijímána s rozpaky, neboť takových závažných zločinů se ve městě odehrávalo jen málo, a navíc drtivá většina z nich měla triviální řešení. Bralo se to jako úlitba novému policejnímu radovi, který na rozdíl od svého předchůdce neměl tak dobrodružnou povahu a ze všeho nejvíce si hleděl pečlivé úřední práce. A nedalo se říci, že by za tento povahový rys nezískal páně Dolnopolského sympatií.

„Vy jste našel tělo?“ oslovil ho náhle někdo za jeho zády.

Po dnešních zážitcích se pan Dolnopolský už nelekl. Obrátil se na mluvčího a uviděl nevysokého, štíhlého mladého muže. Oblečený byl podle poslední módy z hlavního města: nasoukal se do žaketu s nepříliš pečlivě uvázaným askotem, na hlavě měl černý cylindr a oběma rukama ukrytýma v bílých kožených rukavicích svíral vycházkovou hůl, jejíž hlava vypadala pozlaceně.

Panu Dolnopolskému blesklo hlavou, že se určitě jedná o nějakého novináře, nicméně než se stačil rozmyslet, zda

je vhodné vybavovat se na místě činu s reportéry, odpověděl: „Dobrý den,“ aby dal tomu mladíkovi na srozuměnou, že nestoudné vynechání pozdravu z jeho strany bylo zaznamenáno a přičteno mu k tíži. „Obávám se, že ne. Tedy alespoň ne tělo, o které vám jde.“

„Och, jak přesně se umíte vyjadřovat!“ zvolal mladík. „Bude z vás báječný svědek. Možná i podezřelý! Povězte, zabil jste toho chudáka?“

Pan Dolnopolský toho měl tak dost. Přesto si udržel klidný hlas a mladíkovi odvětil: „Nevím, kdo jste a co tu děláte, nicméně považuji náš rozhovor za uzavřený!“ Odvrátil se od něj s nadějí, že se jej brzo všimne nějaký policista a vyhodí ho.

K nelibosti pana Dolnopolského se mladík prosmýkl před něj, a aby toho nebylo málo, zazubil se na něj.

„Jsem inspektor Hasengap a právě jsem se ujal vyšetřování tohoto případu.“

Pan Dolnopolský byl zaskočen, nicméně při pohledu na služební průkaz mladého inspektora se v něm ozval dril státního zaměstnance a bez jakýchkoli problémů mladému muži vylíčil svou ranní cestu do práce a okolnosti objevu těla paní Szemberové, aniž přitom jakkoli reagoval na jeho impertinentní otázku.

„Zajímavé, zajímavé,“ odvětil mladý inspektor. „To by bylo skutečně velmi komplikované, zabít toho nebožáka a pak čekat, až tělo někdo objeví, ale vy byste to určitě zvládl, jste od pohledu velmi rafinovaný.“

Nicméně jste spěchal do práce,“ dodal po krátké odmlce. „Takže si vás budu bohužel muset škrtnout ze seznamu podezřelých.“

„Já z domu vycházím tak, abych do práce nemusel spěchat,“ odvětil chladně pan Dolnopolský s pohledem významně upřeným na nezapnutou manžetu košile pana inspektora. To vše při vědomí, že tak oslabuje argument, který jediný v podivné logice mladého policisty vedl k jeho nevině.

„Ach, to asi ano.“ Inspektor si nervózně přejel rukou přes manžetu. „Ovšem stejně se obávám, že budete nejspíš nevinen. A zase se z toho vyklube tuctový případ. Prosím, vyčkejte na nadstrážmistra Broučela, sepiše vaši výpověď.“

Pan Dolnopolský tedy strávil dalších pět hodin čekáním na nadstrážmistra Broučela. Naštěstí byl prozíravý, takže již po hodině a půl dal jednomu z přihlížejících kluků 20 haléřů a vzkázal do kanceláře, že dnes už nedorazí.

Když se konečně dostal zpět domů, venku se pomalu šelilo, a než vše vylíčil paní Dolnopolské, byla již tma jako v pytli.

Druhého dne se v novinách dočetl, že obětí byl veleváželný pan Wichtig, továrník a velkoobchodník. Tím byl ovšem objem nových informací vyčerpán.

Nic nového se z denního tisku nedozvěděl ani o šest dní později. Ačkoliv si to nepřiznal, těšil se na zítřejší návštěvu kanceláře. Děvčata ho budou poslouchat ještě s větším zaujetím než obvykle.

Nyní však byl čas na partičku domina s paní Dolnopolskou. Za obvyklých okolností by se pan Dolnopolský plně soustředil na hru, ale tentokráte mu to nešlo. A bylo to znát. Zrovna se roztržitě probíral svými kameny, když se

ozvalo ostré zaklepání na vchodové dveře. Manželé si vyměnili překvapený pohled. Návštěva? Takhle pozdě?

Pan Dolnopolský vstal, vyšel do haly a otevřel dveře.

Za nimi stál inspektor Hasengap a za ním asi půltucet policistů.

„Dobrý večer, pane Dolnopolský,“ pravil medově inspektor Hasengap a protáhl se kolem zkoprnělého finance do útulné předsíně. „Víte, jak jste říkal, že kdybychom cokoli potřebovali, tak stačí říct. Tak to děláme.“

Pak se obrátil na muže v uniformě. „Noste to dovnitř, chlapci. Dávejte to na jednu hromadu, pan účetní si to přebere.“

Teprve teď si pan Dolnopolský všiml, že každý z policistů drží v náruči jakýsi balík omotaný pytlovinou a převázaný provazem.

„Ale já nejsem účetní,“ zaprotestoval chabě.

„Nejste?“ v inspektorově hlase zazněl jemný náznak paniky. „Slyšel jsem, že celý život pracujete na berním úřadě!“

„To ano.“

„A to se nevyznáte v účetnictví?“

„Samozřejmě že ano,“ připustil pan Dolnopolský. „Ale nejsem účetní.“

„Ach tak, omluvte mě za mou neznalost terminologie.“

Uniformovaní policisté mezitím vyskládali svůj náklad v hale. „Už se můžete vrátit na stanici,“ propustil je inspektor. Otočil se k panu Dolnopolskému. „Kde bychom si mohli v klidu promluvit?“

Pan inspektor nejdříve odmítl nabídku na občerstvení s tím, že se nezdrží dlouho, a pan Dolnopolský ho

nepřemlouval, neboť očividnost této lži v jeho očích zcela ospravedlňovala nepatrnou hrubost vůči návštěvě.

Vyzval tedy inspektora, aby ho následoval, a zavedl ho po schodech nahoru do malé místnůstky s pracovním stolem, židlí a na první pohled velice pohodlným křesílkem.

Vyzval inspektora, aby si sedl do křesílka, a sám se posadil na židli. „Proč potřebujete někoho, kdo se vyzná v účetnictví?“

Mladý inspektor se zamyslel, zhluboka se nadechl a spustil: „Měl bych to zřejmě vzít od úplného začátku... Oběť jsme identifikovali velice rychle. Pan náměstek policejního ředitele ji totiž znal osobně. Jedná se o pana Wichtiga. Nejspíše ho neznáte, nepotrpěl si příliš na společenský život, byl ovšem významným obchodníkem s plátnem a tabákem, spolujednatel místní továrny na krabice, akcionářem rejdařství Fugher & Co, a v hlavním městě vlastnil dokonce malou banku.

Jednalo se tedy o člověka značně movitého. Nemusím vám zřejmě zdůrazňovat, že jsem se ocitl pod velikým tlakem ze strany svých nadřízených, kteří jsou pod tlakem ze strany svých nadřízených, kteří jsou pod tlakem svých nadřízených...“

Inspektor se odmlčel, zřejmě aby si uvědomil, jak vysoko se s nadřízenými již dostal, a zda se tedy snad nedotýkala jeho poznámka samotného pana ministra. Po chvíli, aniž byl jeho závěr jakkoli zjevný, pokračoval:

„... dostal jsem k dispozici veškeré zdroje a skutečně jsme s kolegy tvrdě pracovali.

Z ohledání zbyteků pana Wichtiga jsme dospěli k těmto zjištěním:

Zaprvé: pan Wichtig zemřel na následky střelného zranění způsobeného puškou na buvoveverky, zjevně vyrobenou na zakázku;

zadruhé: motivem pachatele nebyl okamžitý peněžní zisk, neboť pan Wichtig měl u sebe v náprsní kapse peněženku se třemi stovkami a na ruce pak zlatý prsten a zlaté hodinky.“

„Jak si můžete být tak jistý,“ přerušil ho pan Dolnopolský, „zločinec mohl být zaskočen vlastním skutkem nebo ho mohl někdo vyrušit!“

„Ohledáním místa nálezu těla,“ pokračoval nevzrušeně inspektor, „jsme pak zjistili, že není místem činu, tedy že zde nebyl pan Wichtig zabit, ale že jeho tělo sem bylo dopraveno až po smrti. Navíc mrtvolu nekrylo jen spadané či naváté listí, ale i celé větve, takže si někdo dal práci, aby zůstala skryta. Nebýt citlivého čenichu čivavy paní Szemberové, bylo by trvalo, než by si ho někdo všiml.“

Právě z toho jsme usoudili, že nešlo o běžnou loupež. Pokud měl pachatel nebo pachatelé dostatek času s tělem manipulovat, pak by jim nemohlo činit potíže obrát ho o tyto věci. Dá se dokonce říci, že nebyl nebo nebyli příliš chytrí, když mu je nechali. Jasně nám tím prozradili, že jejich motivace byla jiná.

Nicméně vzhledem k tomu, že jsme nezjistili nic, co by spojovalo pana Wichtiga s nějakými romantickými pletkami, a navíc byl už dvacet let vdovec, stále považujeme snahu obohatit se za nejpravděpodobnější motiv jeho vraždy. Jen uvažujeme v jiném rozsahu řádů, než jsou tři stovky v hotovosti či zlaté hodinky a prsten.

Navíc jsme nezjistili nic zajímavého, co se jeho pohybu v osudný den týče. Pan Wichtig byl dopoledne ve svém sídle, pak se vydal do své kanceláře ve městě. Odtud odešel kolem čtvrté hodiny, aniž se s někým setkal. Údajně odjel najatou bryčkou domů, ale na své sídlo už nedorazil.

Prozatím nás nejvíce zaujaly dvě osoby. V prvé řadě samozřejmě pan Johan Ambrosius Wichtig, jediný syn pana Wichtiga seniora, a poté pan Brug, který je druhým spolumatitelem továrny na krabice. Jak nám prozradil tajemník pana továrníka Wichtiga, jedná se o jediný podnik, který zavražděný spoluvlastnil. Většinu svých obchodů vedl samostatně, i banka patřila zcela jemu. V rejdařství Fugher & Co měl naopak jen 17 % akcií, jednalo se údajně o velmi levný nákup a pan Wichtig nechtěl akcie držet dlouhodobě.“

Pan Dolnopolský se rozhodl, že prozatím nebude pana inspektora zatěžovat svým názorem, že 17 % není malý podíl, a namísto toho zopakoval otázku, jejíž zodpovězení ho enormně zajímalo. „A proč tedy potřebujete někoho, kdo se vyzná v účetnictví?“

Z inspektorova pohledu bylo patrné, že jej hluboce zklamalo, že panu Dolnopolskému není z vyprávění již všechno jasné. „Potřebujeme prověřit finanční záznamy té továrny. Jestli si náhodou pan Brug nepřilepšoval na úkor nebožtíka. Nebo naopak.“

Pro jistotu jsem kromě účetnictví továrny nechal donést i veškeré účetní doklady týkající se obchodů pana Wichtiga, zatím se mi nepodařilo zajistit jen účetnictví té banky. Rejdařství ponecháme prozatím stranou.“

Panu Dolnopolskému bylo jasné, že inspektor nemá ani nejmenší představu, jaký rozsah má účetní dokumentace, a v duchu se uklidňoval, že žádná banka nevydá své účetní knihy z tak malicherného důvodu, jako je vražda.

Pan inspektor však nebyl k zastavení. „Zatím jsem vám nechal donést jen letošní a loňský rok, ale jakmile s tím skončíte, dostanete další.“

„A co přesně byste chtěl, abych hledal?“

„Však vy dobře víte co, takové ty machinace!“ pan inspektor světácky rozpřáhl ruce. „Ale my jsme nechali úplně všechno dole! Pojdte, ukážu vám, na které šanony byste se měl podívat nejdříve, a pomohu vám je donést nahoru.“

„Och, to ne, inspektore, budu si to muset nejdříve projít.“

„Přece byste to nenosil všechno najednou, je toho hromadá hromada!“

„Kdepak, prohlédnu si to dole.“

„Rád vám s tím pomůžu, už jsem si to trochu prohlížel a myslím, že vám budu moci ukázat několik podezřelých transakcí.“

„To byste byl velice laskav, ale není vůbec třeba. Pokud vám to nebude vadit, seznámím vás s mojí ženou. Dáte si s ní čaj a alespoň ji uklidníte. Beztak si, chudák, myslí, že jste mě přišel zatknout.“

„Och, ano, to samozřejmě. Ale to snad vaši ženu ani nemohlo napadnout, nicméně jí všechno vysvětlím.“

Inspektor se nechal odvést dolů do salonu, a zatímco pan Dolnopolský připravoval čaj, vysvětloval paní Dolnopolské, jak mimořádné služby prokazuje její manžel policejnímu sboru, a tím i samotné Spravedlnosti. Ke své

škodě se jí hluboce omluvil za to, že jí zkazil partii domina, na což se mu dostalo odpovědi, že není nic jednoduššího než tento prohřešek napravit tím, že nahradí pana Dolnopolského po zbytek duelu.

Inspektor zjevně nebyl nadaným hráčem domina. Sotva pan Dolnopolský vešel do salonu s konvicí čerstvě uvařeného čaje, slyšel, jak jeho žena nabízí inspektorovi odvetu, neboť „měl hru špatně rozehránu“.

Bez jakýchkoli výčitek ponechal mladého muže jeho osudu a přesunul se do haly.

Obcházel jednotlivé pytle, rozbaloval je a vytahoval šanony s dokumenty. Většinou si jen přečetl štítek na jejich hřbetech, jindy i nahlédl dovnitř. V hlavě se mu pomalu skládal plán kontroly. Inspektorova doporučení nedbal. Bylo mu jasné, že podrobná kontrola účetních knih továrny by mu zabrala několik měsíců. Rozhodl se, že nejdříve projde osobní bankovní a pokladní knihy pana Wichtiga. Pokud si vedl záznamy pečlivě, pak musel nestandardní platby složitě maskovat, a takové maskování je vždy z určitého úhlu průhledné.

Posbíral tedy všechny šanony obsahující tyto dokumenty, bylo jich asi osm, a vydal se s nimi nahoru do pracovny. Pod schody se zarazil a uvažoval, zda by neměl mladého muže přece jenom už vysvobodit ze spárů své ženy, ale nakonec se rozhodl, že nejdříve odnese svůj náklad. Inspektor to bude muset ještě chvíli vydržet.

A vskutku. Když o několik minut později vešel do salonu, vstoupil do velice živé konverzace. Paní Dolnopolská se zjevně nad mladíkem slitovala a dominové kostky ležely bez užitku na stole.

„Tak jsem si to prošel a pozítří budu moci začít. Jakmile na něco přijdu, dám vám vědět.“

„Proč až pozítří?“ podivil se inspektor.

„Zítra musím do kanceláře,“ odvětil pan Dolnopolský.

„Ach, úplně jsem zapomněl!“ Inspektor se plácl rukou do čela. „Mluvil jsem s panem Houškou a zamluvil jsem si vás až do odvolání.“

Mladý muž vstal z křesla. „Velice děkuji za partii domina, paní Dolnopolská.“ Obrátil se k panu Dolnopolskému. „Čaj byl vynikající. Děkuji za vaši pohostinnost a těším se, že se brzy uvidíme.“

Pan Dolnopolský vyprovodil hosta a zamkl za ním dveře. Jistě mnozí předpokládáte, že jen co otočil klíčem v zámku, vrhl se do práce. Ale to jen dokazuje, že jste dosud nepoznali pana Dolnopolského. Jako člověk uvážlivý a důkladný usoudil, že jakákoli takto pozdněvečerní snaha by měla za následek jen ranní malátnost. Raději se tedy brzo odebral na lože.

Druhý den ráno, tak jako každý den, lehce posnídal se svou ženou, ale namísto obvyklé cesty do kanceláře pouze vystoupal do své pracovny. Vlastně se v ní do dnešního dne nepracovalo. Pan Dolnopolský si spisy domů nikdy předtím nebral. Provozní řád berního úřadu přísně zakazoval vynášení služebních dokumentů mimo pracoviště, samozřejmě s výjimkou šetření na místě a dokladování bernímu soudu, a pan Dolnopolský s tím hluboce souhlasil. Nelibě nesl módu posledních let, která byla s touto zásadou v příkrém rozporu, a děsila ho představa všech těch poztrácených dokumentů, jež nezbytně musely být jejím výsledkem.

Pracovna tedy sloužila spíše jako čítárna. Pan Dolnopolský považoval za nezbytné, než se pustí do práce, provést jisté úpravy. V první řadě přisunul křeslo k malému pracovnímu stolu, dlouhé sezení vyžaduje jisté minimální pohodlí, vyklidil polici nad stolem a úhledně do ní naskládal vybrané šanony a nakonec ze spodní zásuvky vytáhl štos prázdných papírů. První list nejprve podložil propisovacím papírem a pak ho svým úhledným písmem nadepsal „Případ Wichtig – poznámky – strana 1 – dne 17. 11. 1892“.

Pan Dolnopolský neměl představu o způsobech evidence a označování listin řazených do trestního spisu, ale profesionální hrdost mu kázala, že je-li něco dost dobré pro berní úřad, měla by se s tím spokojit jakákoli jiná instituce v zemi.

Teprve nyní sňal z police první šanon, nadepsaný BANKA, a otevřel jej. Vedle něj položil další označený jako BANKOVNÍ DEKLARACE. Pečlivě procházel záznamy v bankovní knize a ke každé položce navíc vyhledal výpis o transakci potvrzený bankou. Chvilími si udělal poznámku.

Čas pomalu plynul a paní Dolnopolská o patro níž řešila dilema. Běžně, když byl pan Dolnopolský doma, podávala svačinu. Dnes byl vlastně pracovní den a taková svačina by v tuto dobu mohla být považována za nemístné vměšování. Nakonec přece jenom naložila na talířky dva kousky štrúdlu a nalila dva šálky kávy a vše umně poskládala na nevelký, zdobný táč od tetičky Johany.

Po zaklepání byla vyzvána, aby vstoupila do pracovny.

„Výborně!“ zvolal pan Dolnopolský. „Musím říci, že se mi to domácí pracování začíná líbit.“

„Jak ti to jde?“

„Právě procházím příjmy pana Wichtiga, dle bankovní knihy i bankovních výpisů, a hledám nějaký podezřelý příjem.“

„A?“

„Zatím vůbec nic, ale jsem teprve v první třetině tohoto roku.“

Další konverzace se svezla k novinkám z domácnosti jejich nejstarší dcery. Když dopili kávu, naskládala paní Dolnopolská vše zpět na podnos a odešla do kuchyně. Pan Dolnopolský se vrátil ke své práci. V poledne s uspokoje-
ním zjistil, že si odsouhlasil všechny záznamy v bankovní knize s bankovními výpisy.

Po obědě, na který sešel dolů do jídelny, se již nevrátil do pracovny, ale oblékl se a vydal se na policejní ředitelství. Inspektora Hasengapa tam nezastihl, nicméně vysvětlil službu konajícímu strážmistřovi, co potřebuje zařídit. K jeho překvapení se mu dostalo odpovědi, aby se zastavil za dvě hodiny, že v tu dobu již bude vše připraveno. Rozhodl se, že tento čas vyplní zdravotní procházkou spojenou s krátkou zastávkou doma. Cestou pak přemítal nad tím, jak by si daňová správa vedla, byla-li by stejně výkonná. Za dvě a půl hodiny seděl pan Dolnopolský v kanceláři ředitele banky pana Schutze, kterému právě předal pověření k úplnému přístupu k bankovním dokumentům. Pan ředitel ho ujistil, že není nezbytné, aby se osobně zdržoval porovnáváním bankovních záznamů založených v účtech pana Wichtiga s originály, že tím pověří svého nejspolehlivějšího úředníka a výsledek mu sdělí nejpozději pozítří.

To panu Dolnopolskému naprosto vyhovovalo. Rozloučil se a nechal se sekretářem pana ředitele vyprovodit do haly. Inspektora Hasengapa si všiml hned, jak vyšel ze dveří.

Inspektor zjevně spěchal. Málem vběhl do cesty poštovnímu dostavníku, ale naštěstí si jej na poslední chvíli všiml.

Pan Dolnopolský si tedy raději také pospíšil. Přece jen nechtěl mít život mladého vyšetřovatele na svědomí.

„Dobrý den, pane Dolnopolský!“ pozdravil ho inspektor a podal mu ruku. „Řekli mi, že jste šel do banky! Přišel jste na něco podezřelého?“

„Ale kdepak, jen jsem si pro jistotu nechal ověřit, zda někdo nezfalšoval bankovní výpisy založené v účetních knihách pana Wichtiga.“

Zklamání inspektora Hasengapa bylo přímo hmatatelné. „Ach tak.“

„A co vy, pane inspektore?“ zajímal se pan Dolnopolský. „Přišli jste na něco nového?“

„No, něco by tu bylo. Zjistili jsme, že takových pušek, jako byla ta, ze které byl pan Wichtig zastřelen, není mnoho. Konkrétně v tomto městě je jenom jedna.“

„A komu patří?“

„Patří, tedy patřila, panu Wichtigovi osobně. Právě se chystám na Povichrov, jeho sídlo, nepřidáte se?“

Pan Dolnopolský se dlouho nerozmýšlel. Sice se už opravdu těšil, až zase sedne ke svým účtům, nicméně představa, že se připojí k inspektoru Hasengapovi a stane se přímým účastníkem vyšetřování, pro něj byla tak přitažlivá, až ho to překvapilo.

Společně nasedli do policejní bryčky, která se hned rozjela. Zatímco se proplétali ulicemi směrem na východ, inspektor nadšeně vysvětloval panu Dolnopolskému, z jakýchžto stop na projektilu, který vyňali z těla pana Wichtiga, identifikovali typ vražedné zbraně. Vyšetřovatel právě barvitě popisoval jistý měřicí přístroj, který hraje nenahraditelnou roli v zaměřování rozestupů mezi drážkami zanechanými na střele od hlavně pušky, když si pan Dolnopolský všiml, že vyjíždějí z města, a když byl seznamován s hypotetickým postupem v případě nalezení podezřelé zbraně, který k jeho překvapení zahrnoval i střelbu do bedny naplněné bavlnou, odbočili z cesty do hlavního města na dlážděnou příjezdovou cestu k domu, jenž byl však dosud skryt alejí topolů. Sotva se k němu dostali na dohled, musel pan Dolnopolský uznat, že koresponduje se zmatky, které v řadách policejního sboru způsobila násilná smrt pana Wichtiga. Pan Dolnopolský odhadl cenu rozlehlé třípodlažní vily na nejméně 30 000 starých zlatých.

Bryčka zastavila před vchodem, a sotva pánové Dolnopolský a Hasengap vystoupili, vyšel jim po kamenných schodech vstříc komorník.

„Dobrý den,“ odpověděl na jeho pozdrav inspektor. „Mohl bych mluvit s mladým panem Wichtigem?“

„Pan Wichtig tu bohužel není,“ odvětil komorník a pan Dolnopolský s úžasem zaznamenal, že dokázal do této prosté věty vetknout svůj zásadní nesouhlas s tím, aby byl pan Wichtig junior nadále nazýván mladým pánem, když je nyní jediným vládcem tohoto domu.

„A pan tajemník tu je?“

„Ano, následujte mne, prosím.“

Komorník je po schodech uvedl do haly. Ta zabírala obrovský prostor. Stěny a strop byly obloženy třešňovým dřevem a na zdech visely portréty členů rodiny Wichtigových. Komorník je ovšem vedl dál dvoukřídlými dveřmi do menší místnosti s velmi pohodlnými křesílky u kulatého stolku. Pan Dolnopolský se spolu s inspektorem na výzvu komorníka posadil a rychlým pohledem prozkoumal pokoj. Kromě malé knihovny a baru postaveného mezi okny zde byl jen další obraz zjevně dávného předka hned vedle dalších dveří, ve kterých komorník mezitím zmizel.

Dlouho se však v křeslech neohřáli a už tu byl tajemník. Menší človíček, rozhodně ne nejmladší, s prořídilými vlasy. V tváři byl bledý a pan Dolnopolský si všiml inkoustové skvrny na hřbetu pravé ruky. Bylo vidět, že události poslední doby mu nadělaly hodně práce.

„Co pro vás mohu udělat?“ dotázal se směrem k inspektorovi. Z jeho chování bylo patrné, že spolu již hovořili.

„Máme podezření, že vražednou zbraní byla puška na buvoveverky ve vlastnictví pana Wichtiga seniora. Mohl byste nám, prosím, ukázat, kde je uložena?“

„Tak to bohužel nevím,“ odpověděl tajemník spěšně. „Tedy zbraně by snad měly být v loveckém salonu. Pan Wichtig ale nelovil...“

„Úplně nám bude stačit, pokud nás tam dovedete,“ ujistil ho inspektor.

„Pak mě tedy, prosím, následujte,“ vyzval je tajemník a vykročil zpět do haly. „Je mi líto, že vám nemohu více pomoci. Byl jsem osobním tajemníkem pana Wichtiga a s těmi zbraněmi jsem se setkal jen coby s položkami v inventáři. Snad by vám mohl něco říci mladý pan Wichtig, na rozdíl

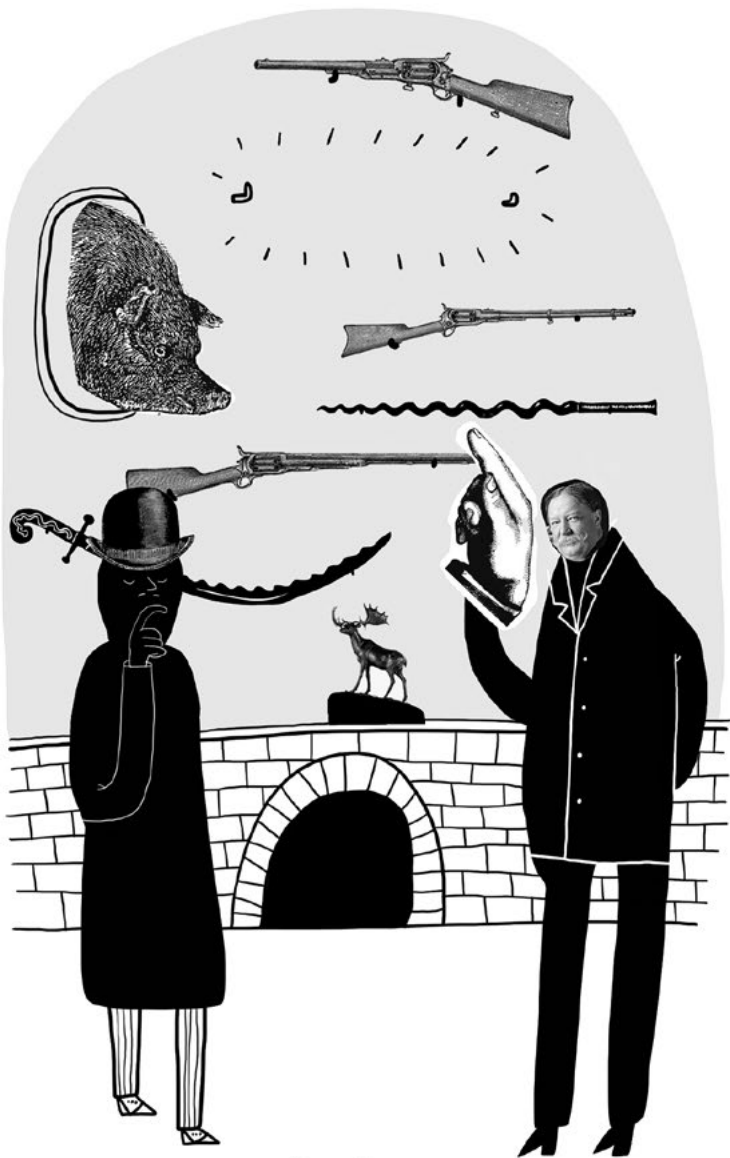

fig. 2

od svého otce lovil rád a často si zbraně z loveckého salonu půjčoval.“

Zatímco je tajemník ujišťoval o své ochotě spolupracovat, prošli lomenou chodbou a dvěma předpokoji, až vstoupili do loveckého salonu. To, že pan Wichtig nebyl vášnivým nimrodem, bylo na první pohled zřejmé. Tajemník musel rozhrnout závěsy v oknech, aby do místnosti pustil světlo a odhalil skromný a zaprášený interiér. Na zdech byly sice ještě zjevné oválné stopy po vystavených trofejích, ale nyní zde nevisela ani jedna. Inspektor ihned přistoupil k mělké, zato však široké skříni pověšené na zdi. Mezi dvěma mosaznými klikami byl zapuštěn zámek.

„Bohužel nemám klíč, snad vám pomůže komorník...“ začal tajemník, ale to už inspektor povolil druhou kliku a zdvihl dvířka skříně.

Ve zdobených zářezech spočívaly dvě dvouhlavňové brokovnice. Jinak byla skříň prázdná.

Ani další prohlídka místnosti nevedla k nalezení pohřešované pušky. Inspektor informoval tajemníka, že do domu pošle několik uniformovaných policistů, aby jej důkladně prohlédli a pokusili se pušku naleznout.

„Tak co říkáte na pana tajemníka?“ otázal se inspektor pana Dolnopolského.

„Vypadal velmi ztrhaně, zřejmě ho zmáhá ten shon po smrti jeho zaměstnavatele.“

„Já bych spíše řekl, že je až příliš nervózní, ten náš pan tajemník,“ odušil inspektor Hasengap.

Pan Dolnopolský nad jeho poznámkou hloubal celou cestu zpět do města. Když vystupoval z bryčky u svého

domu, dospěl zrovna k závěru, že inspektor zřejmě nedovede odhadnout množství práce, které na pana tajemníka padlo s úmrtím pana továrníka.

Poté co zpravil svou ženu o novinkách v průběhu vyšetřování, a zejména jí dopodrobna popsal Povichrov (zde paní Dolnopolská vyjádřila své zklamání, že neměl možnost prohlédnout si zahradu, neboť v opačném případě by jí nyní jistě mohl přispět nejnovějšími trendy mezi okrasnými květinami), odebral se opět do své pracovny.

Zde strávil celý zbytek týdne pilnou prací. Druhého dne mu poslíček donesl zprávu od pana Horného z banky, že všechny výpisy z účetních dokladů páně Wichtigovy pozůstalosti odpovídají bankovním záznamům, a jeho dotaz, zda může šanon propůjčený bance vrátit taktéž prostřednictvím poslíčka, nebo zda si jej pan Dolnopolský vyzvedne sám. Pan Dolnopolský prozíravě zvolil procházku, neboť jak se později ukázalo, byla to až do neděle jediná příležitost k opuštění domu.

V pátek již mohl pan Dolnopolský zodpovědně říci, že v účtech pana Wichtiga nejsou zaznamenány žádné podezřelé příjmy. Jediné, co zaujalo jeho pozornost, byly každoměsíční vklady z pokladny na účet, ale jak si pan Dolnopolský ověřil, ty byly pokryty předchozími výběry ze stejného účtu spolu s dalšími řádně evidovanými hotovostními příjmy. Odhalil tedy ukázkový případ mizerného řízení peněžních zdrojů, ale to jistě nebylo to, co inspektor Hasengap očekával. Když už mluvíme o inspektorovi, ten se zastavil ve čtvrtek a informoval pana Dolnopolského, že přes důkladnou prohlídku nebyla pohřešovaná zbraň